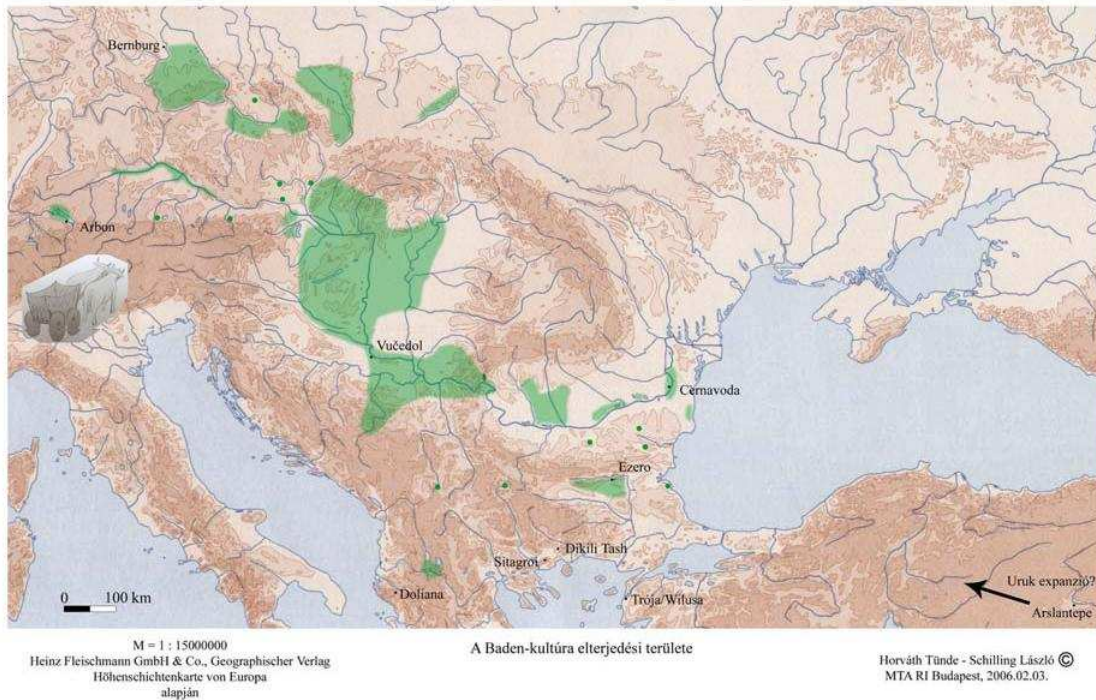
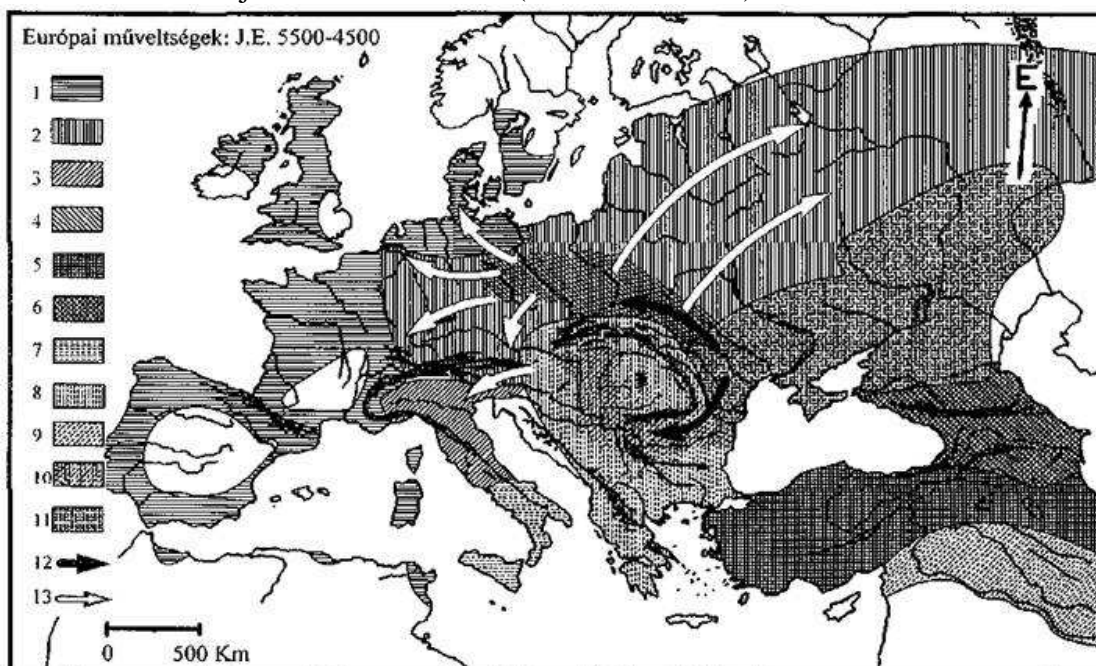

Dionüszosz kontra Sajnovics

A közelmúltban megjelent egy nagyon érdekes könyv a Fríg kiadó jóvoltából, a címe: Dionüszosz kultuszának nyomai a Kárpát-medence helységneveiben. Szerzője Ferenczi Enikő. A cím önmagáért beszél, és miután már tudjuk, hogy a Kárpát-medence soha nem volt üres, sőt, nagyon is sűrűn lakott volt a „honfoglalást” megelőző évezredek során is, (ezt a régészeti leletek óriási tömege bizonyítja,) nem meglepő, hogy ma már ilyen tanulmányokkal is szembesülnünk kell. A régészeti leletek azt is bizonyítják, hogy az itteni kultúrák egyáltalán nem voltak elszigeteltek, hiszen azok nyomait a mai Magyarországtól távoli területeken is ki lehet mutatni. Nézzük csak meg példának okáért a „Baden” kultúra elterjedési területét!

Az, hogy valójában ez a kultúra (is) itt keletkezett, és itt volt a központja, most nem érdekes. A lényeg csak az, hogy a kapcsolat a Kárpát-medencén kívüli népesekkel egyértelműen látható és bizonyítható a Kr.e. IV. és II. évezredek között is. Még jobban látható a görög „rokonság” a fémutánzó kerámiák elterjedési területe révén: (8. sz. vonalkázás)

A magyar-görög kapcsolatokról még a Csíki Székely Krónika is beszámolt, de egyesek éppen ennek a hihetlensége miatt tartották egykor hamisítványnak. Ma már inkább a hitelességét bizonyíthatja ugyanez. Akadtak többen, akik a görög, és mindenekelőtt az ősgörög nyelvnek a magyarral való rokonságát is megállapították. Dr. Aczél József például, aki „Ősgörög eredetünk és a kun-szkíta nyelv” c. könyvében nemcsak a szavak, de a nyelvtani szabályok összevetése során is számtalan rokon vonást, azonosságot mutatott ki. Nagyon érdekes ezek közül az a felsorolás, ami szerint mindazon „török eredetű” r-es szavunk, amelyeket finnugrista nyelvészeink szerint a csuvasból vettünk át, megvoltak már az ősgörögben is! Borjú, gyűrű, harang, ír, karó, ökör, sár, szérű, szűr, tar, tenger, térd. Ez vajon hogy létezhet? Természetesen úgy, hogy nem a csuvasból vettük át őket. Egy nyelv volt valaha egész Európában, és ebből alakult ki a magyar is, mégpedig itt, a Kárpát-medencében. A finnugrista nyelvészet ezeket a „nem finnugor” azonosságokat megmagyarázni nem tudja, ezért elhallgatja, figyelmen kívül hagyja. Na persze, ha kötik az ebet a karóhoz, nem is tehetnek mást.

Visszatérve a Dionüszosz kultuszra, Ferenczi Enikő könyvéből megtudhatjuk, hogy annak nyomai bizony még helységneveink igen jelentős hányadában is kimutathatók. Nem is csoda ez, hiszen a szerző által idézett nyugati történészek szerint a Dionüszosz kultusz elterjedt egykor nyugaton az Atlanti óceánig, keleten pedig Indiáig. Hogy is maradhatott volna ki ebből a Kárpát-medence?

Ezúttal csak a végkövetkeztetésekből idézek néhány figyelemre méltó megállapítást:

- *A Kárpát-medence településneveinek zöme legalább másfél ezer esztendővel korábbi, mint ahogy azt a hivatalos történetírás a különböző okiratokban való említésük szerint eredezteti.*
- *A Kárpát-medence évezredek óta folyamatosan lakott terület volt.*
- *...a magyarság egyik ősi ága már az ókorban a mai helyén, azaz a Kárpát-medencében, vagy ennél jóval kiterjedtebb területen (...) élt.*
- *...a magyar nyelv sokrétűen „bábáskodott” Bakkhosz kultusza nyelvezetének a kialakításában, olymód, mintha a kultusznak egy eredeti és szervesen fejlődő terminológiája lett volna.*
- *Szoros összefüggés létezik az ún. indo-európai és az ősi magyar nyelv között.*
- *A tanulmány során bebizonyítottuk, hogy a magyar nyelv gyökei sok esetben a proto-indoeurópai gyökökkel azonosak.*
- *Az indo-európai nyelvek kutatása és összehasonlítása a nyelvészek számára egy megkerülhetetlen követelményt fogalmaz meg: a magyar gyökök tanulmányozása alapvető fontosságú, jelentésük mérvadó, egyrészt ősiségük okán, másrészt a magyar nyelv páratlanul szerves fejlődése miatt.*

Itt van aztán egy másik írás, ami ezek után enyhén szólva meghökkentő, mert úgy látszik, még mindig akadnak olyanok, akiknek semmi sem elég. Minden ellenkező bizonyíték ellenére változatlanul fűjják a magukét, a finnugor mesét. (Link [legalul](#).) Úgy látszik, még mindig megéri nekik. (Egyes hírek szerint például az idej finnugor világtalálkozóra 180 millió forintot kapnak a mi adónkból.)

„A magyar nyelv finnugor eredetét a tudományos követelményeknek megfelelően Sajnovics János és Gyarmathi Sámuel bizonyította be a 18. század második felében. Azóta számtalan áltudományos elmélet (sumer-magyar, etruszk-magyar rokonság stb.) vonta kétségbe anyanyelvünk finnugor rokonságát, ám a tudományos kutatás módszereitől távol álló érveléseikkel gyakorlatilag saját magukat helyezték a tudományon kívülre. Tehát ha választ akarunk kapni arra a kérdésre, hogy kik vagyunk és honnan jöttünk, akkor érdemes a finnugor őstörténet kutatásához fordulnunk.” – írja a szerző, Vigh József.

Kedves Víg József, Sajnovics János nem bizonyított be semmit, és főleg nem a tudományos követelményeknek megfelelően. Nem is volt nyelvész. Nem véletlen, hogy latin nyelvű írását sokáig rejtegették, és 1990 előtt még megtekintésre sem adták oda senkinek.

Mint végül kiderült, Sajnovics mindössze annyit állított, hogy a lapp nyelvben is vannak a magyarral rokon szavak, de azt is hozzátette, hogy más nyelvekben ennél jóval több is akad. 130 szóegyeztetést közölt, amelyből ma már csak 38-at ismernek el érvényesnek, mert a hasonlóknak tűnő szavak valójában egészen mást jelentettek. Tehát mindössze 38-at, de igazából még ez is kétséges. Hogy csak a már említett görög példánál maradjak, dr. Aczél József legalább ezer ősgörög szó magyarral való rokonságát bizonyította, és ráadásul egyetemi nyelvtanár volt! Milyen alapon hagyják figyelmen kívül ezek után (sok más mellett) az ő bizonyítékait?

Ennél tovább menni Víg József írásában nem is érdemes. A régészeti leletekről nem mond semmi érdemit, de ez nem is csoda, hiszen ami sohasem létezett, azt nehéz is lenne leletekkel igazolni. Legfeljebb (mint ezúttal is) mások szegényes leleteit lehet a sajátunknak kinevezni, de ez mint tudjuk, csalás.

Azért érdekes dolog ez! Hazai és külföldi „amatőrök” és hivatásukat komolyan vevő „profik” sokasága kutatja egyre bátrabban a magyarok nyelvét, génjeit és történelmét, miáltal a máig hivatalos finnugor múltról egyértelműen bebizonyosodik, hogy a mese világába tartozik. Dr. Aczél József mai utódai már nem csak az ősgörög, de a latin, az etruszk, a kelta, a szlovák, az angol, stb. nyelvekről is bebizonyították, hogy rokonai a magyarnak. Varga Csaba „Szavaink a múltból” című könyvében 12 nyelvvel teszi meg ugyanezt, és a rokon szavakat tortaszletekként összeillesztve kikerekedik belőlük a teljes magyar nyelv. Juhász Zoltán a tiszta matematika eszközeivel hasonlítja össze a világ népzeneit, és azt kapja eredményül, hogy a népzeneiket meghatározó ősi formák kivétel nélkül visszavezethetők a Kárpát-medencébe, így a magyar népzene az őse, de legalábbis a rokona talán mindegyiknek. Mario Alinei felfedezi, hogy az ősi etruszk nyelv legközelebbi ma is élő rokona a magyar, miközben Angela Marcantonio római nyelvész utánajárva a forrásoknak megállapítja, hogy azok az idézetek, amelyeket a finnugristák előszeretettel idézgettek őseinkről, nem is biztos, hogy a magyarokról szóltak. Külföldi genetikusok megállapítják, hogy a magyarokból teljes egészében hiányzik az egyébként sikeresen azonosított „finnugor” vagy „urali gén”, és hogy a legjellemzőbb mutatóink egyértelműen őseurópaiak. Legközelebbi genetikai rokonaink nem a finnek, nem is az „ugorok”, de még csak nem is a törökök, hanem a közvetlen szomszédaink, azaz a szlovákok, a lengyelek, az ukránok és a horvátok. Világos tehát, hogy az a hatalmas mennyiségű szóegyeztetés, ami a magyar és a „szláv” nyelvek között kimutatható, egyáltalán nem annak köszönhető, hogy a mi tudatlan őseink betáborogva a Kárpát-medencébe ellopkodták amazok szavait, (mint ahogy azt egyik nagy finnugristánk állította,) hanem annak, hogy a nyelvünk valamikor ugyanaz volt. Senkinek nem kellett tehát átvennie semmit, mindenki a saját felmenőitől örökölte azt, amije van. Ha egyszer tisztázódik majd az ősnyelv, akkor még az is kiderülhet, ki hogyan bánt (el) ezzel az örökséggel. Mindez finnugristáinkat úgy látszik, még mindig nem érdekli, és nem is zavarja. Ők még mindig az általános tájékozatlanságban bíznak, és azt hiszik, hogy még mindig elég Sajnovicsra hivatkozni. Tisztelettel jelentem, nem elég! Az igazság szelleme végképp kikerült a palackból, visszaparancsolni most már lehetetlen!

Tóth Imre, 2012. 06. 01.

<http://www.asonyomon.hu/a-regeszeti-szerepe-a-finnugor-ostortenet-kutatasaban/>